

שיחת קודש

SHINE LIKE MOSHE

The intimate relationship between
a people and their leader

Gimmel Tammuz Learning Campaign

*Study the enclosed material to be entered
into a Duch and prize drawing*

A joint project of

jnet
Jewish Learning Network

 Chabad.ORG

Prize sponsored by
Seforim Deals
.com

ג' תמוז GIMMEL TAMMUZ

LEARNING CAMPAIGN

Learn the material
with a friend.

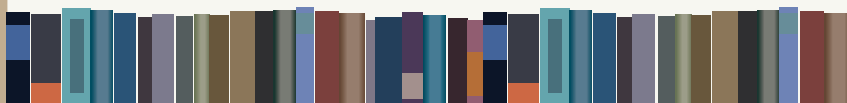

Answer three
questions online.

Your name will be entered in a Duch
and prize drawing.

Go to jnet.org/three to download the material
and take the online survey.

\$300
AT SEFORIM DEALS

Seforim Deals
.com

\$100
IN KEHOS

Seforim Deals
.com

סוסי סוסיס
ארימא

ORATA
718 613-1111
www.orata.com

See
View
OPTICAL INC

227 BINGSTON AVE
718-736-4344

ELITE
ELITESTERLING.COM

PRINT-USE

www.tbfny.com
718-628-6200

In honor of Gimmel Tammuz - the anniversary of the passing of the passing of the Rebbe זי"ע, JNet is having a campaign to learn a Sich'a (talk) of the Rebbe.

The winners will be announced on our website Monday, the 5th of Tammuz, June 22nd at 1:30 PM. May the merit of our learning strengthen our commitment and connection to the Rebbe and his directives and bring Moshiach speedily in our times.

CONTENTS

Shine Like Moshe שיחה.....	4
Questions.....	17
Hebrew text of שיחה.....	28
JNet Update	29
JNet featured student	30

LEARN THIS SICHA WITH A WORLD RENOWNED LECTURER AND AUTHOR!

In collaboration with Chabad.org, renowned author and lecturer Rabbi Tzvi Freeman will be presenting a special and interactive talk live online on Thursday, ר"ח תמוז, June 18th at 8:00pm.

Visit www.jnet.org/three for more details.

Shine Like Moses

THE INTIMATE RELATIONSHIP BETWEEN A PEOPLE AND THEIR LEADER

Adapted by Rabbi Tzvi Freeman - Chabad.org

Historical Background

2448 (1313 BCE) Nissan (Month #1 in the Hebrew calendar). Moses leads the Jewish people out of Egypt.

2448 Sivan. The Jewish people receive the Torah.

2449 Nissan. The Tabernacle is erected, and Aaron and his sons begin their service as *kohanim*.

2449 Iyar. The Jewish people are counted, and Elitzafan ben Uziel, a younger cousin of Korach, is appointed as leader of the tribe of Levi.

2449 Av. The spies return from the Land of Israel with an evil report.

Subsequently: Korach and his band of 250 followers rebel against Moshe and Aaron.

Introduction

Classically, Jews have thought of the events in Torah as a set of archetypes of all events ever to come.¹ The story of Korach, then, is the archetype of all revolutions doomed to fail.

Shaking up the status quo is most certainly a central theme in Torah. Abraham is the prototype of all iconoclasts. Moses the prototype of all liberators. The Exodus is the archetypal event of human freedom, and Mount Sinai the ultimate act of social reformation. Korach's rebellion is the story of a movement that took all that, applied it in a particular way, and fell into a deep crack in the ground.

---

¹ See Ramban's introduction to his commentary on Genesis.

Now that's very important. If Torah is about how to change the world, the Korach narrative is telling us what doesn't work. But why doesn't it work? To answer that question, we need to examine Korach's story, his reasoning, his motives and his general view of how the world works, and find the flaw in all this. And we can reasonably expect that flaw to be alluded to in Moses' response.

What follows is an adaptation of one of the talks of Rabbi Menachem M. Schneerson, the Rebbe, of blessed memory, in which he tackles this issue. He points out the error of Korach in terms that are extremely relevant to the modern Jew. In the process, the Rebbe also very clearly describes the role of and need for a "head of the people," in order for us to create the ultimate and lasting revolution that the Torah demands.

Why Was Korach Sleeping?

Korach opposed the appointment of Aaron as high priest. His argument stood on very solid ground:

Korach the son of Izhar, the son of Kohath, the son of Levi took [himself to one side] along with Dathan and Abiram the sons of Eliab, and On the son of Peleth, descendants of Reuben.

They confronted Moses together with two hundred and fifty men from the children of Israel, chieftains of the congregation, representatives of the assembly, men of repute.

They assembled against Moses and Aaron, and said to them, "You have taken too much for yourselves! For the entire congregation are all holy, and G-d is in their midst. So why do you raise yourselves above the community of G-d?"

NUMBERS 16:1-3

Rashi, the classic commentator, spells out Korach's argument clearly: "All of them heard the words at Sinai from the mouth of the Almighty!"² Meaning that Korach's grounds for dispute was the giving of the Torah itself and the covenant between G-d and His people.

The event at Sinai, after all, was unprecedented. G-d and Moses, His servant, had just created a revolution unlike one humankind had ever

---

² Rashi ad loc.

known. No more pyramid with one individual standing up in the clouds, a few select others just beneath him, while the masses wallow in ignorance. Every member of the Jewish people now had a direct connection to G-d. All that Korach had to do was to ask the obvious question: If everyone is holy, what makes some holier than others? If we are a “kingdom of priests”—as G-d declared us at Sinai—why can’t any of us who so desires be a high priest?

But if Korach’s argument is so airtight, why did he wake up only now?

There’s a clue: Korach’s rebellion came on the heels of another serious conflict.³ Moses had hand-picked twelve men to tour the land of Canaan and return with a report, in order that they should conquer it. The spies returned after forty days, and their report incited the people against Moses. As a result, a divine decree sentenced the people to forty years of wandering in the desert, until an entire generation would pass away and their children would inherit the land.

Now, the spies gave their report a full fourteen months after the Torah was given. Aaron had already been serving in the Tabernacle as high priest for five months.⁴ Where was Korach all this time? Was there something about the fate of the spies that provided Korach with the clincher he needed to seal his argument?

2. The Spies’ Fatal Error

The answer jumps out at us once we unravel the inner story behind the return of the spies—and how a bright person like Korach likely saw it.

The entire episode of the spies is another fascinating example of the human capacity for failure as a self-fulfilling prophecy. These were great men, hand-chosen by Moses. Yet after only forty days they stood before the entire nation and declared that people of Canaan “are stron-

---

3 Although the events in Torah are not necessarily laid out in chronological order, in this case it’s quite apparent that they are. *Seder Olam*, a chronology attributed to Rabbi Yosef ben Halafata, provides evidence for this from the retort of Dathan and Abiram to Moses: “Is it not enough that you have brought us out of a land flowing with milk and honey to kill us in the desert, that you should also exercise authority over us? You have not even brought us to a land flowing with milk and honey, nor have you given us an inheritance of fields and vineyards!” The words “to kill us in the desert” could have been spoken only after the decree “in this desert they will expire and there they will die.”

4 Even if we are to say that Korach’s argument was against the appointment of Elitzafan ben Uziel, who was a younger cousin, that took place at the beginning of the month of Iyar—still more than three months earlier.

ger than us⁵—and even stronger than G-d Himself. The question begs itself: How was it that righteous men could sink so low in a period of only forty days?

In an earlier talk,⁵ it was explained that their sin began with a subtle error in attitude. The desert, for these men, was heaven—and perhaps even better. With all their physical needs taken care of—manna from heaven, clouds of glory to protect them and even launder their clothes—they were entirely absorbed in study and contemplation of the Torah that Moses had received directly from G-d. In their hearts they feared the land of Canaan—but not so much for the giants and ferocious peoples they would have to fight. They knew that entering Canaan meant abandoning this paradise. How could you roll up your sleeves and work the land—in order to fulfill the commandments related to it—while remaining in serene contemplation of divine wisdom?

When your heart doesn't want to go somewhere, your mind will eventually find an excuse to avoid it. And once the minds of the spies were in the wrong place, they descended yet further, until they ended up turning the people against Moses and against G-d.

Moses had a different attitude. To Moses, the study of Torah was a means to an end. The revelations they had received in the Sinai desert had a purpose: to be translated into action in the land G-d had promised them. To Moses, everything was about action, about getting the job done. And that was something the spies, indeed the entire people, had yet to fathom. Until now.

3. Korach's Insight

Imagine the revolution this created in the people's minds. Imagine people who had witnessed G-d's hand at the splitting of the Sea of Reeds, who lived on bread from heaven and were surrounded by clouds of glory, who stood at Sinai and heard G-d speaking to them in a way that no prophet had ever heard, or will ever hear again. Imagine people whose entire lives were made of miracles, spirituality and the study of Torah wisdom.

---

⁵ Shabbat Parshat Shelach of the same year as this talk.

The people knew very well what spirituality was, and they knew very well that Aaron had it on a level they could never dream of attaining.⁶ With spirituality as the measure of all things, Korach could not begin to compare himself to the man before whom every person, big and small, stood in utter awe.

And now the people discover that spirituality for its own sake is a dead end. That their entire attitude is way off course. That it is worthwhile to leave behind the spiritual high of Sinai to work the soil of the land of Canaan and bring all that into action. Because everything is about action.

And now Korach jumps in.

Korach realized that the physical act of a mitzvah is the great equalizer. Intellectually, people are in different worlds—both in the way they grasp ideas and in how real those ideas are to them. Spiritually, some are sensitive on an entirely different level than others. But when it comes to the raw “just do it”—then there’s no difference between how Moses eats a matzah and how Joe Shmoe eats a matzah, how Aaron wraps *tefillin* and how a bar mitzvah boy wraps *tefillin*.

Suddenly, everyone is in the same league. Because those things that differentiate us are almost irrelevant. In the ice cream shop there are many flavors. Some really fantastic flavors. But when all you want is to cool down, they’re all the same freezing cold ice cream.

Within Korach’s words we are to hear, “Yes, Moses, your intellect is great and your soul shines bright. So does that of your brother, Aaron. But all that is no more than the icing on the cake—as you yourself have taught us, in G-d’s name. And if so, why shouldn’t anyone be a candidate for even the highest position of Kohen Gadol? Why is it only Aaron, your brother, who is fit for such a position? What places either of you so far beyond any of us?”

That explains a lot. It’s quite apparent that Korach was not an anarchist. He wasn’t out to eliminate status and protocol altogether. The men supporting his rebellion are referred to as “the princes of the com-

---

⁶ Everyone saw that Moses heard the Torah from G-d, that the first person he taught it to was his brother Aaron, and only then to Aaron’s sons, then to the elders, then to everyone else. (Talmud, Eruvin 54b, cited in Rashi to Exodus 34:32.) Obviously, this was because Aaron’s understanding of Torah was on an entirely different level than that of anyone else—because his spiritual standing was so much higher. [*Torat Menachem*, *ibid.*, p. 91.]

munity.” Korach himself was a Levi, affording him greater status than a regular Israelite—and he wasn’t about to surrender that for the cause. On the contrary, he and his fellow Levites wanted to retain that and have yet more.

Korach understood that some individuals are more spiritual than others, and some are brighter than others. What Korach challenged was Aaron’s special, uncontested privilege. In doing so, he was also challenging Moses’ utter transcendence over the people, his acting not simply as a leader but as a king lifted entirely beyond the people.

These privileged positions made sense if everything was about the spirit. But if everything was about plain vanilla action, in what way could anyone claim utter transcendence? Whatever spirituality anyone had was just another flavor of “getting the job done.”

4. Not Just a Teacher

It seems this is what was truly bothering Korach and company—perhaps subconsciously, just as the spies had been driven by their own subconscious attitude. Beneath their arguments was their incapacity to surrender to the notion that there could be someone so entirely beyond them, so much so that the entire being of every other individual was subsumed within this one individual’s greatness.

Moses, after all, was not just a teacher, but also a king, as we read later, “There was a king in Jeshurun, as the people gathered together.” “Jeshurun” refers to the Jewish people, and the king was Moses.

A teacher is not a king. A teacher provides intellectual guidance. To learn from him, you must respect his greater knowledge, wisdom and understanding. If he teaches you something and it doesn’t make sense to you, you must be ready to submit to the idea that perhaps he sees something that you don’t. But you don’t need to feel your entire being subsumed under his.

Not so a king. True, a Torah king is not simply a ruler or a dictator. On the contrary, he is a constitutional monarch, completely subservient to the law of Torah. But then, just as he is not apart from the people, neither is he just another one of them who excels at leadership.

Rather, a true king is to the people as a head is to a body. As a body is a living, single organism only so long as it is connected to its head, so

the people are a people because of their king, and without him they are not a people. As a head renders every cell of the body a human cell, so a king is responsible for the very being of each citizen of his nation. As the cell is not a human cell independently of the brain, so the Jew—whether he realizes it or not—is a Jew only due to his connection to Moses.

In the second chapter of *Tanya*, we are told that every Jew has this connection. And not just to Moses himself, but to the sages and the *tzaddikim* whom the *Zohar* calls “the extension of Moses in every generation”—those leaders of each generation within whom the soul of Moses is invested, so that the people may retain their essential connection to Torah and to G-d. Even those who openly rebel against those *tzaddikim*, the *Tanya* continues, cannot sever that connection. They connect, so to speak, through the back door. But all Jews are connected to the head, because the head and the body compose one single being.

Back to the analogy with the brain: A brain does more than simply assist the limbs. Every limb is dependent upon the brain, through the nervous system, in order to be that which it is. If the nerves that connect a finger to the brain are severed, the finger will no longer be a finger. It will be little more than a growth on the end of a human hand.

For an important man such as Korach, this was hard to take. He was like that finger, saying to the brain, “What do I need you for? Doesn’t my existence come from G-d, just like yours?”

Korach could not bear this idea of being just another limb of a body, entirely dependent on Moses not only for his transcendent wisdom, but for his very existence as a Jew. He had to feel that he was also a somebody, even when standing before a giant such as Moses. He couldn’t find that sense of self-surrender inside himself. His rebellion simply expressed that inability.

5. Korach’s Error and Moses’ Response

Nevertheless, the question must be asked: What is truly wrong with Korach’s argument? If the main thing is in fact action, how could Moses be on a level incomparable to others?

In Moses’ words, there seems to be no response to any of Korach’s arguments:

וַיִּדְבֹר אֶל קֹרַח וְאֶל כָּל עֲדָתוֹ לֵאמֹר בֹּקֶר יִדְעַע יְהוָה אֶת אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת
הַקֹּדֶשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחַר בּוֹ יִקְרִיב אֵלָיו

He spoke to Korach and to all his company, saying, “Morning, and the L-rd will make known who is His, and who is holy, and He will draw [them] near to Him, and the one He chooses, He will draw near to Him.”

NUMBERS 16:5

Rashi:

In the morning, the L-rd will make known: Night is a time of drunkenness for us, and it is improper to appear before Him. His real intention was to delay, with the hope that they might retract [their opposition]. - [Midrash Tanchuma 5]

and He will draw: ...The Midrashic interpretation of בֹּקֶר, morning [rather than מָחָר, tomorrow], is: Moses said to him [Korach], “The Holy One, blessed is He, assigned boundaries to His world. Are you able to transform morning into evening? That is how possible it is for you to undo this, as it says, ‘It was evening and it was morning... and He separated (וַיַּבְדֵּל)’ (Gen. 1:5, 7); similarly, ‘Aaron was set apart (וַיַּבְדֵּל) to sanctify him...’ (I Chron. 23:13).” - [Midrash Tanchuma, Korach 3; Num. Rabbah 4]

It’s hard to believe that Moses is simply being dismissive here, as to say, “Yes, all the people are holy, and G-d is amongst them. But come and burn some incense, and let’s see what happens.” True, an incense competition could demonstrate that G-d had certainly chosen Aaron. But what would be with Korach’s argument, “Why do you raise yourselves [plural] above the people of G-d?” Besides, Korach’s argument, as we explained, is really with Moses more than it is with Aaron.

But perhaps Moses appreciated Korach’s intelligence more than we imagine. Perhaps he knew that one word alone would be enough to provide Korach his answer. And that word is “morning.”

Why did Moses say to wait until morning?

Rashi provides two explanations:

1. To give them time to reconsider and repent.
2. Moses was providing a coded message: Just like G-d divided the

morning and the evening, and we cannot change that, so too we cannot change G-d's appointment of Aaron and Moses.

Yet neither of these explanations can be taken at face value. Concerning the first one, there is no timeframe for repentance. A person can change his mind and heart in a moment and repent. Others need several days, or even years. But the wording of Torah is very precise. What does “morning,” as opposed to “evening” or some other time, have to do with repentance?

As for Rashi's second explanation, the division of morning and evening can already be seen as soon as it becomes evening. What is the need to wait until morning? What was Moses saying to Korach?

[At this point, the Rebbe asked the chassidim to sing. When they were done, he continued:]

6. Shiny Gems

The Alter Rebbe, Rabbi Schneur Zalman of Liadi (founder of Chabad), compares mitzvahs to luminous gems.⁷ He cites the phrase used by our sages, “repentance and good deeds.” The word “good” seems superfluous. If deeds follow repentance, we don't expect they'll be bad deeds. They will certainly be mitzvahs. Rather, he explains, what's meant is that they will be “good, shiny deeds.” They will be deeds that light up the world.

But don't all mitzvahs light up the world? Not necessarily. That's where the analogy of precious gems comes in. You can have a brilliant diamond, but it's covered with mud. Not only doesn't it shine, it diminishes the light. A muddy diamond could spoil the looks of the most elegant woman. So too, a muddy mitzvah could sink the one who performed it, and his entire world, deeper into darkness.

What is a muddy mitzvah? One that is done for ulterior motives. In the Talmudic tractate Shabbat,⁸ Tosafot explains how Jews came to be lax in the mitzvah of *tefillin*. Apparently, certain people wore *tefillin* all day with the ulterior motive of gaining the trust of others so that they could cheat them in business. Were these Jews doing a mitzvah? Yes. They were wearing *tefillin*, and wearing *tefillin* is a mitzvah. But they

---

⁷ See *Likutei Torah*, Mattot 82a, Derushim Lishmini Atzeret 85a and Shir Hashirim 17c.

⁸ Tosafot to Shabbat 49a, s.v. *K'elisha*.

covered their mitzvah with mud when they used it for foul purposes—and ended up discouraging other Jews from performing mitzvahs by doing so.

You don't have to go that far. A mitzvah that is done without inspiration, without any consideration of its being a divine act, simply because you did this mitzvah yesterday and the day before, and so it's just time to do it again today without even thinking about it—there's not much sparkle to that mitzvah. Yes, you're doing what G-d requested. But is His presence felt?

Such mitzvahs can even feed a person's self-infatuation. He might feel, "Look at all the challenges that lie before me, and nevertheless, I am so good, I withstood them all and got the mitzvah done!" Especially if he did the mitzvah *beiddur*—in the best way possible, with a beautiful *sukkah*, a fine pair of *tefillin*, a huge spread for Shabbat, etc.

Yes, these are still mitzvahs. We don't tell him to stop, G-d forbid. No, keep doing mitzvahs!

But in effect he is accomplishing the opposite of what a mitzvah is meant to accomplish. The word *mitzvah* is related to *tzavta*, meaning "a connection." Through mitzvahs he connects to G-d. But with such self-infatuation and arrogance he becomes, G-d forbid, sundered from G-d. G-d says about the arrogant person, "The two of us cannot dwell together in the same world."⁹

Acts That Shine

On the other hand, even the most mundane act, when done mindfully and purposefully, shines and illuminates all its surroundings.

Maimonides writes¹⁰ that a wise person's wisdom is apparent in everything he does—meaning even the simple things that everyone else also does: the way he eats, the way he sleeps, the way he walks, the way he talks, how he does business and how he treats others. He supports his statement with a saying of the Talmud: "All your deeds should be for

---

⁹ Talmud, Sotah 5a.

¹⁰ *Shemoneh Perakim*, end of chapter 5; *Mishneh Torah*, Hilchot De'ot, end of chapter 3. See also *Tur* and *Shulchan Aruch*, Orach Chaim 231. This section is taken from the Rebbe's talk the day after (*Torat Menachem*, vol. 34, pp. 164–165).

the sake of heaven.”¹¹ Then he cites a verse from Proverbs: “In all your ways you should know Him.”¹²

There is a reason for citing both sayings: When all your deeds are done for the sake of heaven, that doesn’t necessarily imply that G-d is felt in the deed itself right now. You could be making an honest business in order to send your children to a good Jewish school and to give generously to good causes. You could be eating a healthy meal so that you could study Torah with a strong, healthy mind. But those are outcomes that come later, in consequence of your business or your healthy meal.

When “in all your ways you know Him,” you have made each of your actions into a way of knowing G-d, of perceiving Him through the action itself. When you eat, you’re not thinking of how tasty the food is, but of how you are redeeming the divine sparks within the food. When you do business, you feel G-d’s presence wherever you are, and see His hand in everything that happens to you. From all that you see and hear, you learn a lesson in your relationship with G-d. When others see how you run your business, they too see G-d there. That is the truly wise person—one whose every action is a window through which he and all those who observe him can perceive G-d in the world.

7. Morning Light

This was all wrapped up within the first word of Moses’ response to Korach. By saying “Morning,” Moses was really saying that, yes, it’s true that the main thing is the deed, but we also need to make those deeds “morning” deeds. They have to shine like the day.

Korach’s error lay in his understanding of what doing a mitzvah is all about, and what life in this world is meant to accomplish. We live in a world of action, but our job is not just a matter of “getting it done” or even of “just following G-d’s instructions.” All human activity is a matter of bringing G-d openly into our material world of action. And to bring G-d openly into our world, you need to be connected to a soul that remains G-dly even as it is in this world. You need a strong and open connection to a Moses.

All this is right there in Rashi’s two explanations:

---

¹¹ Avot 2:12.

¹² Proverbs 3:6.

1. “Maybe they would repent.”

True, anyone can repent in a single moment. But it would be an “evening” sort of repentance—out of fear of punishment. Yes, that person would be forgiven, but he would remain the muddy, coarse person who had done those dark deeds.

Repentance needs to be a “morning” kind of repentance—out of love for G-d and a yearning to reconnect. Only then does it have the power to transform intentional sins into merits—to reach back and pull out the spark of light that was thoroughly hidden in the darkness of that sin. If so, certainly it can pull a person’s mitzvahs out of their muddy darkness and make them shine. Then you have the real “repentance and good (shiny) deeds.”

2. “G-d made boundaries in His world.” Moses is also providing a hint of the advantage of shiny mitzvahs over mitzvahs that are in captivity, stuck in the mud—even though those muddy mitzvahs are still mitzvahs. He is saying that, yes, it is true that you need both an evening and a morning to make a complete day, as in the six days of creation: “And it was evening, and it was morning— one day.” The rabbis say that this “one day” refers to Yom Kippur, when darkness is transformed to light in a single day. So yes, the darkness has its purpose. But it is still darkness, not light.

A person might insist, “Who needs light? A mitzvah is G-d’s will performed on earth. G-d Himself is there, in that gem. What does it matter that the gem is muddy? What is a little mud to G-d? Whatever light you can provide cannot compare to the experience of having G-d Himself in your actions!”¹³

Moses’ point was that this was not G-d’s intent. G-d wants us to make Him “at home” in our world. A home is not a hiding place. A home needs light and warmth. A Jew has a dual task in this world: to invite G-d in, and to turn on the lights.

Now we also have the response to Korach’s demand, “How do you raise yourselves over the people of G-d?”

Yes, it is true that “the entire congregation is holy, and G-d is among them.” A Jew is holy, not just due to his or her soul. A Jewish body is also holy. And due to this holiness, a Jew has the capacity—through

---

13 For further elucidation of this argument, see *Maamar Ki Yishalcha* 5738.

mitzvahs—to bring G-d Himself into the actions of this world. “G-d is among them.”

But if G-d is to be present *openly* in this world, if the mitzvahs are to be luminescent, shiny mitzvahs, then Korach has it all wrong. There is no comparison between the gems whose luminance is clouded by personal motives and reasoning, and the clear, brilliant gems of Moses (or Aaron) who perceived nothing but G-d everywhere and in everything.

That is why every Jew needs that connection with Moses—not just in mind and heart, but in deed as well—so that his or her mitzvahs will also shine. Moses places that within the grasp of every one of us.

Think again of all the Jewish people as a single human body. Think of Moses as the head that imbues it with consciousness. Now here’s the interesting thing about consciousness: it both transcends the body and transforms the body. A finger isn’t simply directed by the brain, like some sort of mechanism moving a lever. The brain renders the finger a human finger, one that performs deliberate, conscious action. If a finger moves independent of the brain, halachically speaking it cannot be called a human action. It’s a finger unplugged.

This is what a leader like Moses provides the people—he imbues them with his own transcendence. We can make our actions meaningful actions, actions that reveal G-d in His world, because we are connected to the seat of consciousness of the Jewish people, to a Moses.

Any mitzvah a Jew does is a divine act. But plugged in to a spark of Moses, those mitzvahs shine.

8. The Takeaway

There are those who say the main thing is to be a Jew at heart, that doing the mitzvahs is not so important. Others say that the main thing is to do what you have to do, and it’s not so important to learn Chassidus and to work to improve yourself.

But the Torah is teaching us here that we should not be like the spies who craved only the spiritual life, nor like Korach and company, who felt it was good enough to fulfill their ritual obligation. We need to have both.

This was something that the Moses of our generation, my holy teacher and father-in-law [Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn, the previous

rebbe of Chabad], demonstrated. He put his life at risk in Communist Russia both to help Jews to do simple basic mitzvahs, to teach a child *alef-bet*, to get a Jew to do just one more mitzvah—even if that Jew had no concern regarding spiritual growth, as long as he would do just one mitzvah. And at the same time, he infused the same intense energy into spreading the teachings of Chassidus and encouraging people in their personal improvement in prayer.

This is the path the Rebbe showed for all those who are connected to him and who follow in his footsteps: You need to go in two directions at once. Just as you need to know that “the main thing is to do something,” so you need to ensure that those things you do should be radiant and pure. And that is accomplished through studying the inner Torah and through the labor of prayer—contemplating deeply on the One who gave you these mitzvahs and gave you the power to bring them into action.

By working in these two directions at once, we will make our everyday world into a comfortable home for G-d—a home in two ways: He will be here in all His essence, and His essence will be open and revealed to all.

Torat Menachem, vol. 34 (5722/1962), pp. 90-100.

Likutei Sichot, vol. 4, Parshat Korach, pp. 1048-1055.

Adapted by Rabbi Tzvi Freeman © copyright Chabad.org, all rights reserved.

Produced and published as a joint project with the world’s premier

Jewish website, Chabad.org

With permission from Kehot Publication Society.

QUESTIONS

Visit jnet.org/three and answer these questions and your name will be entered in a Duch and prize drawing.

1. Why did Korach start his rebellion specifically after the episode with the spies?
2. How does our connection to Moshe Rabeinu affect our performance of Mitzvos?
3. What personal message did you take from this talk?

קרח ועדתו, שיכולים לצאת י"ח במעשה בלבד, אלא שני הדברים צריכים להיות ביחד.

וכפי שראינו בהנהגת כ"ק מו"ח אדמו"ר, בעל השמחה די"ב תמוז, שמסר נפשו על שני הדברים⁶²: הוא השקיע כחות היותר גדולים, עד למסירת נפש בפועל, על ענינים של מעשה, שילד יהודי ילמד אל"ף ב"ת; שיהודי יקיים אפילו מצוה אחת נוספת (אף שהלה לא הי' שייך עדיין כלל לכוונת המצוות, ולזיכוך הפנימי שנעשה על ידה, והי' רחוק אפילו ממצוות בפועל, מ"מ, מסר הרבי את נפשו שיהודי זה יקיים לכל-הפחות מצוה אחת); ובאותה העת השקיע הרבי את הכחות היותר גדולים ומסר נפשו להפיץ תורה, פנימיות התורה, ועד לעבודת התפלה כדבעי.

וזוהי הדרך שהראה הרבי לכל השייכים אליו⁶³ והולכים בעקבותיו, שיעסקו בשני הקוים: כשם שצריכים לעסוק ב"המעשה הוא העיקר" — צריכים גם להשתדל שהמעשה יהי' נקי ומזוכך, שענין זה נעשה ע"י לימוד פנימיות התורה ועבודת התפלה⁶⁴.

וע"י העבודה בשני הקוים יחד עושים דירה לו יתברך בתחתונים — דירה בשני הענינים: דירה לעצמותו, ושהעצם יהי' בגילוי.

* * *

ט. מאמר (כעין שיחה) ד"ה ויקומו לפני משה גו' קריאי מועד.

* * *

י. [בסיום ההתוועדות נערכו "שבע ברכות" של בנו של א' החסידים מפליטי רוסיא⁶⁵. ואח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: כיון שזוהו "א' רוסישע שבע ברכות", ינגנו "ופרצת". ואח"כ צוה לנגן — עבורם — הניגון "כי בשמחה תצאו", ועמד מלא קומתו ורקד על מקומו בשמחה רבה].

62 ומ"מ, הכוונה אינה שישאר בהתכללות באבוקה ובמאור, אלא שמשם יומשך למטה במעשה בפועל, וע"ד שפנימיות התורה ועבודת התפלה צריכים לפעול תוספת חיות בהמעשים שיהיו טובים (מהנחה בלתי מוגה).
64 ראה לעיל הערה 52.
65 הכוונה להרה"ח ר' דובער חן (המו"ל).

ראה גם תר"מ ח"ב ע' 394. וש"נ.
63 ויתירה מזה — לכל אשר בשם ישראל יכונה (כלשונו במכתבו (אנ"ק שלו ח"ב ע' פ. וש"נ)), ומכ"ש לכל השייכים אליו, ומכ"ש למקושריו, ועד שתהי' אצלם לא רק סתם שייכות והתקשרות, אלא גם ענין של התאחדות, ועד שהניצוץ נבלע ונכלל באבוקה ובמאור.

להם המעלה של מצוות מאירים לגבי מצוות שהם בגלות בתוך הקליפות — אף שגם הם מצות ה' — ע"פ משל מערב ובוקר: ערב ובוקר נבראו שניהם ע"י הקב"ה, ודוקא מערב ובוקר יחד נעשה "יום אחד"⁵⁴, וכמאמר רז"ל⁵⁶ שזהו יום הכיפורים. ואעפ"כ, ערב הוא חושך ובוקר — אור.

בזוה ישנו גם המענה על הטענה "ומדוע תתנשאו":

הן אמת ש"כל העדה כולם קדושים ובתוכם הוי", היינו, שכל יהודי הוא קדוש, ולא רק מצד הנשמה, אלא גם מצד הגוף, ומצד קדושתו יש בכחו (ע"י המצוות שלו) להמשיך העצמות — "ובתוכם הוי", שם העצם — אבל אעפ"כ, כיון שענינם של המצוות שיהיו מאירים, מעשים טובים ומאירים, לכן (א) יש עילוי גם במעשה המצוות של משה רבינו על המצוות של כל שאר בני, והעילוי הוא עילוי שבאין ערוך, (ב) צריכים לקבל את כל ההשפעות ממה רבינו, ואתפשטותי דילי שבכל דרא ודרא — לא רק בנוגע עבודת המוח והלב, אלא גם בנוגע מעשה המצוות⁵⁷, ובפרט — שיהיו מעשים טובים ומאירים⁵⁸.

ח. ההוראה⁵⁹ אלינו מב' הסדרות, שלח וקרח⁶⁰, היא:

ישנם הטוענים, שמעשה המצוות בפועל אינו נוגע כ"כ, העיקר הוא — שיהי' לב יהודי ("א אידישע האַרץ"), "רחמנא לבא בעי"⁶¹; ישנם הטוענים, שצריכים רק מעשה המצוות, אבל לימוד החסידות ועבודה שבלב אינו חשוב כ"כ, כיון שהמעשה הוא העיקר.

אך התורה מלמדת אותנו כאן, שסדר העבודה צריך להיות — לא כמו שיטת המרגלים שיכולים לצאת י"ח עם רוחניות בלבד, ולא כשיטת

וכהן, נוגע גם להמעשה בפועל — שיהיו המעשים טובים (מהנחה בלתי מוגה).

59 לשלימות הענין — ראה שיחת י"ג תמוז סל"ד ואילך (לקמן ע' 261 ואילך).

60 כמדובר כמ"פ אודות פתגם רבינו הזקן (סה"ש תש"ב ע' 29 (נעתק ב"היום יום" ב חשוון)) שצריכים לחיות עם הזמן, דהיינו, ללמוד הוראה מהענינים והמאורעות שאודותם מסופר בפרשת השבוע, אפילו מפרטי הענינים, ומכש"כ מכללות הפרשה (מהנחה בלתי מוגה). 61 סנהדרין קו, ב. ושם: הקב"ה. אבל כן הוא ברש"י שם. זח"ב קסב, ב. זח"ג רפא, ב. יסוד מורא לראב"ע שער ז. ספר חסידים סי' תקן. בהקדמת חובת הלבבות.

56 ב"ר פ"ג, ח.

57 להעיר מתניא פמ"ב (ס, ב) דיראה המביאה לקיום המצוות זותרתי היא לגבי משה כו'.

58 עפ"ז יש לבאר גם מה שאמר משה "בוקר ויודע ה' את אשר לו", "לעבודת לוי" — דלכאורה, הרי המחלוקת היתה רק על הכהונה — כי, לשיטתם שמספיק ענין המעשה בלבד, אין צורך גם ב"עבודת לוי". ועל זה אמר להם משה, שצריך להיות גם הענין ד"לוי", מלשון "ללוא אישי אלי" (ויצא כט, לד), שהו"ע החיבור עם הקב"ה שע"י עבודת התפלה, בזוה גופא יש כמה דרגות: דרגת לוי ודרגת כהן; וכללות ענין האור והגילוי דלוי

המצוות להיות מאירים⁵², מצוות שמאירים ומזככים את האדם והעולם שמסביבו⁵³.

ז. וזה הי' המענה של משה רבינו על טענת קרח ועדתו:

הן אמת שהמעשה הוא העיקר, אבל, קיום המצוות צריך להיות באופן של "בוקר", שיהיו מצוות מאירים, שיביאו לידי "וידוע הוי'" – ידיעת וגילוי⁵⁴ אלקות. יכולים אמנם לקיים מצוות גם ללא הכוונה הנכונה, אבל מצוות אלו אינם מאירים ("בוקר"), ואינם מביאים לידיעת (גילוי) אלקות ("וידוע הוי").

וזהו גם מה שרש"י מרמז בשני הטעמים שמה צוה להם להמתין

עד "בוקר":

א) "שמה יחזרו בהם" – שתהי' להם שהות לעשות תשובה. ואף שיכולים לעשות תשובה בשעתא חדא וברגעא חדא, רמז להם משה שצריכה להיות תשובה של בוקר, תשובה מאירה, שאז פועלת התשובה שה"מעשים" (מצוות) יהיו "טובים".

גם כאשר התשובה שלו באה מיראת העונש, מוחלים לו על העבירות שלו, אבל עדיין אין זה מזכך את האדם; הוא נשאר בישות שלו. יש צורך שתהי' תשובה מאירה, ועד – תשובה מאהבה רבה, שדוקא אז – "זדונות נעשים לו כזכיות"⁵⁵, היינו, שהתשובה משפיעה גם על הזדונות ממש, ובודאי – על המצוות שהיו בגלות (כמו "זדונות") בתוך הקליפות, שיתהפכו לזכיות, שיתחילו להאיר.

ב) "בקר, א"ל משה גבולות חלק הקב"ה בעולמו כו". משה רמז

(עירובין סה, א), העבודה שלנו היא להאיר: מובן וגם פשוט שגם כאשר ר' הלל ישב במקומו, הי' תורתו ותפלתו באופן מואר, ובודאי לא הי' חסרה אצלו ההבהרה שהמעשים צריכים להיות "טובים ומאירים". אלא שהדגשת הצ"צ היא: "אנן פעלא דיממא אנן", שענין האור צריך לבוא ע"י פעולה ועבודה, והיינו, לא במקום שמצד עצמו הוא מואר, אלא במקום שמצד עצמו יכול להיות חשוך, שם צריכים להאיר ע"י פעולה ועבודה (מהנחה בלתי מוגה). (54 ראה תניא ספ"ג. (55 יומא פו, ב.

52 וענין זה נעשה ע"י הקדמת עבודת התפלה, שבה מתכוונן מי הוא נותן התורה ומצוה המצוות, ומי הוא הנותן לו כח על כל זה, וכי, והתכוונות זו פועלת שלא זו בלבד שקיום התומ"צ לא יגרם אצלו תוספת ישות, אלא אדרבה, שיפעל אצלו זיכרון וביטול, וזהו שהמעשים הם טובים ומאירים (מהנחה בלתי מוגה). 53 ולהעיר גם מהסיפור הידוע (סה"ש תרצ"ו ע' 25. וש"ג) אודות מענה הצ"צ להחסיד ר' הלל מפאריטש – על שאלתו אם להפסיק מנסיעותיו כו', בגלל שמבטלים אותו מזמני התורה והתפלה – "אנן פעלא דיממא אנן"

והרי זהו ההיפך מענין המצוה: מצוה היא מלשון צוותא וחיבור⁴⁶, ע"י מצוה מתחברים עם הקב"ה; ואילו ע"י ישות וגאווה נעשים רח"ל מנותקים מהקב"ה, כמאמר הקב"ה על בעל-גאווה: "אין אני והוא יכולים לדור"⁴⁷.

בהעלם ובפנימיות — גם אז הרי זה תורה ומצוות, שלכן נפסק בשולחן-ערוך⁴⁸, שאפילו רשע גמור צריך ללמוד תורה, ובודאי צריך לקיים מצוות, ואף שבינתיים הרי ע"י התורה ומצוות שלו הוא מוסיף חיות בקליפה, הנה לאחרי כן, כאשר יעשה תשובה — ובודאי יעשה תשובה, שהרי "לא ידח ממנו נדח"⁴⁸ — אזי ניצוצות הקדושה שבתורה ומצוות שלו יצאו מהקליפה ויתחילו להאיר. אבל כל זמן שלא עשה תשובה, הרי התורה ומצוות שלו הם כמו אבן טוב שנמצאת בבוץ, והם מגבירים יותר את החושך בעולם⁴⁹.

אך יכול האדם לחשוב: מה נוגע לו אם המצוות שלו הם מוארים או חשוכים — האור או הפכו הוא רק ענין ששייך ל"גילויים", ואילו המשכת העצמות היא ע"י מעשה בפועל, המעשה הוא העיקר, ועי"ז עושים דירה לעצמותו; והרי הרצון העליון הוא (כפסק השו"ע) שילמד תורה ויקיים מצוות — וכך יעשה. ומה שמוסיף חיות בקליפות — אין זה העסק שלו; ענינו הוא — "לשמש את קוני"⁵⁰, לעשות את הרצון העליון, והרצון העליון הוא, שגם הוא יקיים תורה ומצוות.

והמענה על זה — שהרצון העליון הוא לא רק על קיום המצוות, אלא גם על כוונת המצוות. כי, ב"דירה לו בתחתונים" יש שני ענינים⁵¹: צריכים לעשות דירה לעצמותו, ובאופן שהעצם יהי' שם בגילוי — שתהי' דירה מוארת ("א' ליכטיקע דירה"), ובכדי שהדירה תהי' מוארת, צריכים

שיחת ש"פ שלח ס"ב (לעיל ע' 74), וכמ"ש (ישעי' יו"ד, לד) "והלכנון באדיר יפול", והיינו, שכאשר בני" נמצאים במצב של נפילה ("יפול"), בזמן הגלות, הנה ע"י עבודתם בקיום המצוות מוסיפים חיות אצל שר המדינה שבה נמצאים, שנעשה במעמד ומצב ד"אדיר", כמו בגלות מצרים שאז היתה מצרים האומה היותר חזקה, ואח"כ בגלות בבל הי' נבוכדנצר "מושל בכיפה", ואח"כ מלכות רומי כו' (מהנחה בלתי מוגה).
50 קידושין פב, א.
51 ראה גם לקו"ש ח"ג ע' 956. תר"מ חכ"ד ע' 29.

46 לקו"ת בחוקותי מה, ג. מז, ב. ובכ"מ.
47 סוטה ה, א.
48 ע"פ שמואל"ב יד, יד.
49 ועד"ז בנוגע לכללות קיום המצוות בזמן הגלות — כי:
כללות זמן הגלות הוא בדוגמת המעמד ומצב של רשע קודם שעשה תשובה, שהרי "מפני חטאינו גלינו מארצנו", ואילו היו עושים תשובה בשלימות, כבר היתה באה הגאולה. וא"כ, הרי ע"י קיום המצוות בזמן הגלות מוסיפים חיות אצל שר המדינה שבה נמצאים. וזהו הטעם שהמדינה שבה נמצאים בני" בזמן הגלות היא היותר חזקה בעולם (ראה גם

לכאורה, ע"י "קחו לכם מחתות"³⁸ רצה משה רק להראות (והראה בפועל) שקרח אינו צודק, ואת הכל עשה משה בציווי הקב"ה, אבל בזה לא נתבאר מדוע קרח אינו צודק.

(וגם: מעשה הקטורת הי' נוגע לכאורה רק לטענה על כהונת אהרן, ולא בנוגע לטענה על המלוכה-התנשאות של משה רבינו).

וצריך לומר, שבציווי להמתין עד בוקר, ישנו גם ביאור מדוע קרח אינו צודק³⁹.

ו. אדמו"ר הזקן מדייק⁴⁰ בלשון "תשובה ומעשים טובים"⁴¹ שמובא לרוב בדברי רז"ל⁴² (ולא — תשובה ומצות), ומבאר:

מעשה המצוות יכול להיות באופן שאינם טובים, אינם מאירים — אף שגם אז הרי הם מצוות. ולכן מדייקים חז"ל לומר "תשובה ומעשים טובים", היינו, שע"י תשובה נכונה המעשים הם טובים ומאירים.

והמשל לזה — מאבנים טובות שיש עליהם בוץ, שאז, הנה לא זו בלבד שהאבנים טובות אינם מאירים, אלא עוד זאת, שע"י הבוץ שעליהם הרי הם מסתירים על האור והם היפך האור, אף שגם בהיותם בכוך יש בהם בהעלם כל התכונות של אבנים טובות.

ועד"ז גם במצוות: ענינם הוא להוסיף אור בעולם. אבל יש לפעמים שלפי שעה ובגילויי הם היפך ענינם. לימוד התורה וקיום המצוות של רשע — לא זו בלבד שאינם מאירים, אלא אדרבה, הם מגבירים את החושך וההעלם בעולם, כיון שמוסיפים חיות בקליפות⁴³. ולא רק תורה ומצוות של רשע, אלא כן הוא גם בתורה ומצוות שלא לשמה, בשביל פניות⁴⁴. וכנראה גם במוחש, שבשעה שחסרה הכוונה הנכונה בתורה ומצוות, הרי מזה יכול להיתוסף אצל האדם ישות וגאווה⁴⁵, בהרגישו מעלת עצמו שהתגבר על הקשיים וקיים את המצוה, ובפרט אם מקיים מצוה בהידור.

הוא העיקר", אין צורך להדגיש שהכוונה היא למעשה המצוות. ועכ"ל, שבמעשה המצוות גופא יכול להיות מעשים שאינם "טובים", כדלקמן בפנים (מהנחה בלתי מוגה).

(42) אבות פ"ד מ"ז. ועוד.

(43) הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד ה"ג.

(44) תניא פל"ט.

(45) עד שאפשר שיקיימו מצוה כדי לרמות כו', וכהעובדא המובא בתוד"ה כאלישע — שבת מט, א.

(38) פרשתנו שם, ו.

(39) כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה להפסיק בניגון.

(40) ראה לקו"ת מטות פב, א. דרושים לשמע"צ פה, א. שה"ש יז, ג.

(41) דלכאורה אינו מובן מהו הצורך בהדגשה "מעשים טובים"? — כאשר אומרים "תורה" סתם, אין צורך להדגיש שהכוונה היא לתורת ה', תורת אמת ותורת חיים. ועד"ז כאשר אומרים "מעשה" סתם, כמו "המעשה

מדוע גם בנוגע לעניינים שבהם שוים כל בני, עניינים פשוטים — צריכים בני לקבל אותם ע"י משה רבינו?

ה. ועל זה השיב להם משה רבינו: "בקר וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו", "את אשר לו — לעבודת לוי", ואת הקדוש — לכהונה"³².

רש"י³³ מפרש הטעם שמשה רבינו צוה להמתין עד הבוקר: (א) "שמא יחזרו בהם", (ב) "גבולות חלק הקב"ה בעולמו, יכולים אתם להפוך בוקר לערב, כך תוכלו לבטל את זו, שנאמר³⁴ ויהי ערב ויהי בקר, כך יבדל אהרן להקדישו קודש קדשים"³⁵.

ב' הטעמים דורשים ביאור:

לפי הטעם הראשון — בודאי אינו מובן, למה הוצרכו להמתין כל הלילה עד הבוקר, הרי יכולים לשוב בתשובה "בשעתא חדא וברגעא חדא"³⁶; ואם יהיו כאלו שלא יתעוררו בתשובה מיד — אין לדבר שיעור: אחד — שב בתשובה מיד, אצל השני יכול הדבר להימשך עד הבוקר, ואצל השלישי — זמן ארוך יותר.

וגם לפי הטעם השני אינו מובן למה הוצרכו להמתין למחרת בבוקר — הרי ה' מספיק להמתין עד הלילה³⁷, שאז ישנם הגבולות שמבדילים בין בוקר לערב?

גם צריך להבין, מה ה' אכן המענה על טענת קרח "מדוע תתנשאו" כיון ש"כולם קדושים" ו"המעשה הוא העיקר"?

שאמרו רז"ל (סנהדרין קט, סע"ב): "אותבה על בבא כו' כל דאתא חזי" — שהי' בזמן שרואין. כן מובן שהי' ביום, שהרי שאל קרח אז "טלית שכולה כו'" (נסמן בהערה 8) — והעם עומד "על משה מן הבקר עד הערב" (יתרו יח, יג).

לכאורה אפ"ל דאי אפשר לחכות רק עד הערב ואז "וידע ה'" — כיון שצ"ל הקטרת הקטורת (וגם ע"י אהרן), דאינה אלא ביום. אלא דא"כ: (1) העיקר חסר בפרש"י. (2) מנ"ל הטעמים דפרש"י, כיון שבלאה"כ מוכרח לחכות עד הבקר. ועכצ"ל דס"ל לרש"י (מיוסד על הדגשת הכתוב "בוקר — וידע ה'") דההודעה תלויה ב"בוקר". ולולא הטעמים שמביא — היתה באה ההודעה בהקדם — וגם הלילה עלת משה ואהרן, ישנו הענין ד"תתנשאו" גם

אלא שפירושו הוא שטעות קרח הוא שלא ידע שבדבר שהם דומים יש לזה מעלה על זה, ובהשיחה מבואר (שלא רק שיש מעלה כו', אלא) שהתחנות צריך לקבל גם את מעלתו זו — מהעליון.

(32) פרשתנו טז, ה ובפרש"י.

(33) שם. והוא מבמדר"ר ותנחומא שם.

(34) בראשית א, ה. ועוד.

(35) דברי הימים א כג, יג.

(36) זח"א קכט, סע"א.

(37) שהרי מחלוקת קרח היתה ביום, וכמו

מעלת משה ואהרן, ישנו הענין ד"תתנשאו" גם בעניינים ששוים אצל כל בני, והיינו, שגם המעשה הוא נעלה יותר ומזוכך יותר, ועד להפליה וסגנון וירוד (מהיכה רבתי מורה)

וכך ה' גם אצל משה רבינו, שע"י התנשאותו קיבלו בני"מ ממנו לא רק השגות נעלות וכדומה, אלא גם כל עניניהם, ועד לענינים פשוטים ביותר²⁶ (וכן הוא גם באתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא²⁷, אצל הנשיאים, ראשי בני ישראל²⁸, שכל אנשי דורם²⁹ צריכים לקבל חיותם ע"י הנשיאים³⁰). וזו היתה טענת קרח: "כי כל העדה כולם קדושים" — באותם ענינים שכל בני"מ קדושים בשוה, בקיום המצוות "מדוע תתנשאו"³¹ —

אברהם ויצחק לא נמשכו בכל יוצאי חלציהם, שהרי אברהם יצא ממנו ישמעאל ויצחק יצא ממנו עשו. משא"כ יעקב (אשר שופר" מעין שופר" דאדם הראשון (ב"מ פד, א. זח"א לה, ב), שכל הנשמות היו כלולות בנשמת אדם הראשון) מטתו שלימה (ראה בארוכה לקו"ש ח"ג ע' 787 ואילך. תו"מ חכ"ט ע' 166 ואילך, ובהנמקן שם); וכן נשיאי ישראל, עניניהם נמשכים בכל אנשי דורם.

וכשם שבנוגע אנשי דורם, ההמשכה נוגעת בכל עניניהם ועד לעצם מציאותם כנ"ל, כן מצד הנשיאים, כל עניניהם (בתור נשיאים), גם הנעלים ביותר, פועלים על אנשי דורם. (ראה תניא פמ"ד (אשר גם במדריגת משה אשר מי הוא זה כו' אשר ערב לבו (ראה לעיל הערה 22)): "אפס קצהו ושמץ מנהו מרב טובו ואורו מאיר לכללות ישראל").

31) עדי"ו פירוש הגאון הרגזובי (בצפנת פענח עה"ת ריש פרשתנו) אשר "אף ברבר שהלוים דומים עם הכהנים, היינו גבי מצות שמירה, מ"מ, כהן למעלה והם למטה".*

(* ולהעיר גם מדברי הגמרא (זבחים צ, סע"ב ואילך) "איבעיא להו תדיר ומקודש איזה מהם קודם .. ת"ש תמידין קודמין למוספין, ואע"ג דמוספין קדישין, ומשני, "אטו שבת למוספין אהנאי לתמידין לא אהנאי" (בתמ"י), והיינו, שיום השבת פועל תוספת קדושה גם בקרבן תמיד, באופן נעלה יותר מהתמיד שמקריבים בכל יום. ונפק"מ להלכה — בנוגע לתמידין דיוהכ"פ, וכן המוספין ביוהכ"פ שחל בשבת — אם הם כמו התמידין ומוספין בכל השנה, או שנעשים חלק מעבודת יוהכ"פ, ולכן צריכים להיעשות ע"י כהן גדול דוקא (ראה יומא לר חו"ר ומו"ז) ונודיע רוד"ד ומו"ד

26) ולכן כשאמר משה (בהעלותך יא, יג) "מאין לי בשר", שלא יכול לצמצם עצמו בהשפעת הבשר (ראה לקו"ת בהעלותך לא, ד), אמר לו הקב"ה (שם, טז) "אספה לי שבעים איש מזקני ישראל גו' ואצלתי מן הרוח אשר עלך ושמתי עליהם גו'" — דההשפעה צריכה להיות מרוחו של משה דוקא, להיות הוא המשפיע בדורו (ד"ה בריש הרומנתא תרצ"ה סי"ט (בסה"מ קונטרסים ח"ב שלג, ב)).

27) תקו"ת תס"ט (ק"ב, רע"א. קיד, רע"א). וראה בר"ר פנ"י, ז.

28) כי כל ישראל הם קומה אחת שלימה, וראשי הדור כוללים את הנשמות של כל אנשי הדור (כמו שהראש כולל חיות כל אברי הגוף — תניא פנ"א), ולכן ההשפעה שממשיכים לאנשי דורם הוא בכל מציאות אנשי הדור, וגם בעניניהם הפשוטים, כמו שאברי הגוף מקבלים כל חיותם, גם החיות שבצפורים, מהמוח שבראש. וראה תניא פ"ב. לקו"ת ש"ה"ש לה, ד.

29) גם הפושעים ומורדים בהם (תניא שם). כי מכיון שהם ראשי בני ישראל, הרי חיות כל האברים מוכרח להיות נמשך מהראש דוקא. וכן בענין המלכות, שם המלך נקרא ונתפשט לא רק על מין המדבר (גם על אנשים הכי פחותים), אלא גם על סוגי דצ"ח. וע"ד שגם גמל ואילן של עמלק צריך למחותם (מכילתא ס"פ בשלח. מדרש תהלים ט, ז). ואם בעמלק, חוצפא שהיא "מלכותא בלא תגא" (סנהדרין קה, סע"א) כן — בקדושה (ומרובה מדה טובה) על אחת כמה וכמה.

30) ועפ"י יש לבאר מ"ש בספר קהלת יעקב (לבעהמ"ס מלוא הרועים) מע' רבי, שנשיא הוא ר"ת ניצוצו של יעקב אבינו: היתרון דיעקב אריזו של אברהם וישראל אשר שווייהת של

כיון שבהעיקר שוים כל בניי, הרי לא יתכן שיהיו ביניהם חילוקים כאלו שאחד יהי' באין ערוך למעלה מכל השאר.²²

ד. עוד ענין התכווננו בטענתם אודות המלוכה של משה רבינו: הקשר של אנשי המדינה עם מלכם אינו דומה לקשר אחר, לדוגמא — קשר של תלמיד לרבו. הקשר של תלמיד לרבו הוא רק בענינים (של תורה) שצריך לקבל ממנו; אבל הקשר של אנשי המדינה עם המלך הוא בכל מציאותם; לא זו בלבד שהם מקבלים ממנו ענינים השייכים למלוכה, אלא כל מציאותם היא תחת מרות המלך.²³

ע"ד המסופר בגמרא²⁴ אודות אחד שהי' "מחוי במחוג קמי מלכא" (במעמד המלך הראה על דבר-מה ברמז), ודנו אותו למיתה — כיון שבכך הראה את המציאות שלו במעמד המלך, שזוהי מרידה במלכות. אע"פ שע"י "מחוג במחוג" הראה רק את מציאותו, שזהו ענין שאינו שייך ואינו נוגע לעניני המלוכה (לא כמו תלמיד שאסור לו להורות הלכה בפני רבו²⁵, כיון שזה שייך לענינים שמקבל מרבו) — הרי זה נחשב כבר מרידה במלכות. כי, ענין המלוכה צריך לחדור את כל המציאות של כל אחד מבני המדינה, גם בעניניהם הפשוטים, מחוי (תנועת הידים) וכו'.

שם ספ"א), לא מצינו אשר משחו את רחבעם אף שהיתה עליו מחלוקת ירבעם (ועוד — שהיתה מאושרת ע"י אחי השילוני) — והוא לפי שהמחלוקת עליו היתה אחרי שישב כבר על כסא מלכותו, ואז אינה מצריכה משיחה — לפי שבישב על כסא מלכותו, כל העם קנויים לו בכל עצמותם, והמחלוקת אינה אלא בכחות הגלויים (ובדוגמת הפושעים ומורדים בתלמידי חכמים — שגם הם יונקים חיותם מהת"ח (תניא ספ"ב)). שלכן, גם המורד במלך וכבר פרק עולו — יש למלך רשות להרגו — כי גם בו נוגעת המלוכה בכל מציאותו.

24 חגיגה ה, ב. ומה דמסיים שם "גברא דלא ידע כו" — היינו שבאם הי' יודע כו' וראוי לויכות זה — הי' בה"מחוי במחוג" — ענין המלך ושירות לו (וכידוע בסיפורי חז"ל ששאל לריב"ח כמה פעמים בעניני אמונה וכו'). וק"ל. ובה מתורץ ג"כ מה שלא ענשו לריב"ח על דמחוי.
25 ברכות לא, ב. וש"נ.

ס"ע שיו ואילך)). וראה ג"כ תוספתא סוף כריתות. אוה"ת וארא עה"פ הוא אהרן ומשה (ע' רכד ואילך).

22 ראה תניא פמ"ד: "ואף כי מי הוא זה ואיזהו אשר ערב לבו לגשת להשיג אפי' חלק אחד מני אלף ממדריגת אבת רעיא מהימנא". — דיוק לשון "אשר ערב לבו", יש לומר, עפ"י מ"ש בתניא פ"כ אשר תשוקת וחמדת הלב היא למעלה מבחי' מחשבה, ואינה אלא מקור להמחשבה (שהתחלתה היא לאחר ש"חורה ועלתה מהלב למוח"). וזהו אומרו "מי הוא כו' אשר ערב לבו" — ההורות שאין שום מקור כלל למחשבה כזו.

23 ולכן "כל המורד במלך ישראל יש למלך רשות להרגו" (רמב"ם הל' מלכים פ"ג ה"ח), כי העונש הוא לפי ערך הפגם (תניא פכ"ד), והמלוכה (ומרידה בה) — נוגעת בכל מציאותו, עד לעצם חיותו.

ובזה יש לבאר הענין, דאף שמלך בן מלך שהיתה מחלוקת עליו "מושחין אותו" (רמב"ם

זה כדאי לעזוב את המדבר, מצב של התנתקות מענינים גשמיים שבו יכולים להשיג השגות נעלות, כיון שהמעשה הוא העיקר — הנה אז בא קרח בטענתו: "מדוע תתנשאו" — מהי כ"כ הגדלות של משה ואהרן; הרי מעלתם לגבי שאר בניי היא רק בענינים רוחניים ובלמוד התורה, אבל בענין העיקרי — במעשה המצוות בגשמיות — הרי הכל שוים¹⁷.

ג. עפ"ז תתורץ קושיא נוספת:

כיצד היו יכולים קרח ו"חמשים ומאתיים נשיאי העדה" לטעון למשה ואהרן "מדוע תתנשאו" מאחר ש"כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה'"¹⁶ — הרי הם בעצמם היו גם "נשיאי עדה", וכמו"כ ה' גם שבט לוי כולו נעלה יותר מכל השבטים (והרי לא נתכוונו בטענותיהם לוותר על המעלה שלהם, אדרבה, הם רצו לעצמם גם כהונה, כמוכן מהמענה של משה רבינו "ובקשתם גם כהונה"¹⁸) — וא"כ, כיצד באו בטענה כזו ששוללת את המעלה שלהם?

ובהכרח לומר, שבאמרם "ומדוע תתנשאו" לא נתכוונו לבטל ענין ההתנשאות בכלל; רצונם ה' רק לשלול אופן ההתנשאות של משה רבינו¹⁹, שהי' בהתנשאות של מלך²⁰.

וכך טענו: הן אמת שיש חילוקי מדריגות בין בניי, ואלו שהם בעלי מדריגה גבוהה, הנה בגלל מעלתם יכולים וצריכים הם להיות "נשיאים" על אלו שהם בעלי מדריגה שלמטה מהם, אבל אעפ"כ, כיון ש"כל העדה כולם קדושים", הרי כל המדריגות של בניי הם בערך זל"ז — כיון שמעלתו של אחד על חבירו מתבטאת רק בהשגות רוחניות, שזהו דבר הטפל (לגבי "המעשה הוא העיקר"), ובהעיקר שוים כולם כנ"ל — ובמילא, אין מקום שמשה רבינו יהי' מלך, שזוהי התנשאות שבאין ערוך²¹;

גביהם, ונמצא, שרק אצל משה ה' אמיתית ענין הנשיאות, כמו מלך, ש"מלכותא ארעא כעין מלכותא דרקיעא" (ברכות נח, א), ולכן "מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול" (כתובות יז, א. וש"ג), כיון שזהו כבודו של הקב"ה (מהנחה בלתי מוגה).

20) זבחים קב, א. שמו"ר פ"ב, ו. תנחומא בהעלותך ט. ראה הנסמך בהערה 8. זח"ג פג, ב. ועוד.

21) ועד"ז בנוגע לאהרן שהי' כהן גדול (ראה סד"ה כה תברכו תרנ"ד (סה"מ תרנ"ד

---

17) וזהו שאמרו "ובתוכם הוי' ומדוע תתנשאו על קהל הוי'" — כי הוי' הוא שם העצם שנמשך ע"י מעשה המצוות (וראה שיחת ש"פ שלח הערה 31 (לעיל ע' 77)).

18) פרשתנו שם, יו"ד.

19) שהיא התנשאות שבאין ערוך, כי, אינה דומה לנשיאות של נשיאי השבטים וראשי סנהדראות, שהנשיאות שלהם לא היתה נשיאות אמיתית, שהרי איתא בגמרא (הוריות יו"ד, א — במשנה) "איזהו נשיא .. שאין על גביו אלא ה' אלקיו", ואילו אצלם ה' משה על

בהבדלה מהעולם; ולכן היא רצונם שבנ"י ישארו במדבר, בכדי שהעולם לא יפריע לדביקות שלהם עם הקב"ה ע"י לימוד התורה. אבל משה רבינו ענה להם, שהמעשה הוא העיקרי¹¹, ותכלית העילוי היא דוקא ע"י מעשה המצוות בגשמיות.

החילוק בין תורה למצוות הוא:

בתורה, שענינה הבנה והשגה, יש מדריגות שונות: יש מי שהשגתו קטנה, ויש מי שהשגתו גדולה יותר¹²; משא"כ במעשה המצוות, שוים כל בני"י: מעשה הנחת תפילין שקיים משה רבינו – הוא אותו מעשה שעושה יהודי פשוט. חילוקים יש רק בכוונת המצוות, אבל במעשה המצוות שוים כל בני"י¹³.

ולכן באה מחלוקת קרח רק לאחרי ענין המרגלים:

קרח ידע שבלמוד התורה עומדים משה ואהרן במדריגה נעלית הרבה יותר משאר בני"י¹⁴. משה רבינו היא המקבל הראשון מהקב"ה, ואח"כ למד התורה עם אהרן, ואז עם הזקנים, ורק אח"כ עם כל בני"י¹⁵. והכוונה בזה היא לא רק שלימוד התורה דמשה ואהרן קדם בזמן, אלא שהיא גם במעלה עליונה יותר בערך לימוד התורה של כל שאר בני"י.

טענת קרח "מדוע תתנשאו"¹⁶ היתה בנוגע למעשה (שהוא העיקר) דמצוות מעשיות, שבזה שוים כל בני"י. ולכן התחיל מחלוקתו רק לאחרי ענין המרגלים:

לאחרי שהמרגלים רצו להתמסר רק לתורה ועבודה רוחנית, להשאיר במדבר ולהיות מנותקים מהעולם, ועל זה ענה להם משה בשם הקב"ה, שחייבים דוקא להכנס לארץ ישראל כדי לקיים מצוות בגשמיות, ובשביל

11) אבות פ"א מי"ז.

12) שהיא "אין דעותיהם שוות" (ראה ברכות נח, א. סנהדרין לח, א. ועוד), ומה גם שיש מי שיש לו חוש בהמצאת השכל, ויש מי שיש לו חוש בהבנה והשגה, או בהעמקה; ובכל חוש גופא יש חילוק בין ריבוי למיעוט; וכמו"כ תלוי הדבר באופן היגיעה, כמאד"ל (מגילה ו, ריש ע"ב) "לא יגעתי ומצאתי אל תאמין" (מהנחה בלתי מוגה).

13) והרי העיקר הוא מעשה המצוה, ולא כוונת המצוה, שכן, אם כיון את כל הכוונות אבל לא עשה את המצוה בפועל, לא עשה

מאומה, ולאידך, אם מאיזו סיבה שתהי' לא כיון כוונת המצוה, ועשה רק את מעשה המצוה – יצא י"ח קיום המצוה (מהנחה בלתי מוגה). 14) ואף שמתן-תורה היא לכל בני"י, הרי היא זה באופן ש"אתה (משה) מחיצה לעצמו, ואהרן מחיצה לעצמו וכו'" (מכילתא ופרש"י יתרו יט, כד), ונוסף על החילוק שהי' בשעת מ"ת, היא גם חילוק בלימוד התורה במשך כל הארבעים שנה, כדלקמן בפנים (מהנחה בלתי מוגה). 15) עירובין נד, ב. הובא בפרש"י ס"פ תשא (לד, לב). 16) פרשתנו טז, ג.

בס"ד. שיחת ש"פ קרח, ה' תמוז, ה'תשכ"ב.

א. איתא¹ בסדר עולם² שמחלוקת קרח ועדתו על משה ואהרן³ היתה לאחרי מעשה המרגלים (ומביא רא"י לזה מטענת דתן ואבירם: "אף לא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאותנו וגו'⁴", שמשה רבינו הוציא אותם ממצרים כדי לכלותם ("אומברענגען זיי") במדבר כו' – שטענה זו מוכיחה שהי' זה כבר לאחרי הגזירה "במדבר הזה יתמו"⁵).

וצריך להבין, מדוע המתין קרח עם מחלוקתו עד עתה:

ציווי הקב"ה ליטול את העבודה מהבכורים ולתת אותה לאהרן ובניו, הי' בשעת מתן תורה, או משהוקם המשכן⁶, ולכל הדעות, הכהונה גדולה דאהרן – שעוררה את מחלוקת קרח – היתה בפועל בשמיני למילואים⁷ (כלומר: ששי בסיון בשנה הקודמת, כ"ג אדר, או ר"ח ניסן), ואילו מעשה המרגלים אירע זמן רב לאחר⁸, ונסתיים רק בתשעה באב. וא"כ, מדוע לא חלק קרח על משה ואהרן עד לאחרי מעשה המרגלים?

אפילו את"ל שעיקר המחלוקת של קרח היתה על כך שאליצפן בן עוזיאל נתמנה לנשיא על בני קהת⁸ – הרי גם ההתמנות של אליצפן היתה זמן רב לפני⁹ – בעת מנין הלויים (והרי מנין בני"ה הי' בתחלת חודש אייר), ואילו קרח התחיל במחלוקתו רק לאחרי תשעה באב⁹. ועכצ"ל, שמחלוקת קרח היתה שייכת למעשה המרגלים.

ב. טענת המרגלים היתה – כפי שכבר דובר¹⁰ – שצריכים להיות

---

(1) הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א (באידית), ונדפס בלקו"ש ח"ד ע' 1048 ואילך. במהדורא זו ניתוספו עוד איזה ציוני מ"מ, וכמה פרטים מהנחה בלתי מוגה.

(2) רבא פ"ח. הובא ברשב"ם ותוס' ב"ב קיט, א.

(3) להעיר, שאף שטענתם בפועל היתה על כהונת אהרן, הרי, ע"פ המבואר במפרשי התורה ומדרשי חז"ל, וכן נראה גם ממשעות סגנון הפרשה – היתה עיקר המחלוקת על משה רבינו (ראה גם לקו"ש ח"ה ס"ע 103

ואילך) – מהנחה בלתי מוגה.

(4) פרשתנו טז, יד.

(5) שלח יד, לה.

(6) זבחים קטו, ב. וראה בחיי לשמות יט, כב.

(7) ירושלמי יומא פ"א ה"א.

(8) במדב"ר ותנחומא ריש פרשתנו. הובא בפרש"י שם.

(9) ראה סוטה לה, א. וש"נ.

(10) שיחת ש"פ שלח ס"ג ואילך (לעיל ס"ע 74 ואילך).

JNET UPDATE

TAMMUZ 5775

NEW PARTNERSHIPS SINCE NISSAN 5775

Mr. L. Atlas

Olexandr, Mönchengladbach, Germany

Rabbi M. Backman

Moshe, Porter Ranch, CA

Mr. Y. Bam

Aleksander, Brooklyn, NY

Ms. H. Banda

Shari, Woodridge, NY

Rabbi D. Barber

Moshe (Matt), Chicago, IL

Mr. Y. Best

Jason, Nesconset, NY

Ms. S. Boteach

Aida, Winnipeg, MAN

Ms. R. Cohen

Linda, Yonkers, NY

Mrs. C. Diaz

Batya, Fort Lauderdale, FL

Rabbi A. Engel

Stephan, Austin, TX

Mr. D. Esquenasi

Eduardo, Santiago, Chile

Mr. L. Farkash

Fabian, Cordoba, Argentina

Ms. M. Feigenson

Keren, Wallington, NJ

Ms. Rivka Felberman

Chana, Brooklyn, NY

Rabbi Y. Fenton

Eric, Wheatley Heights, NY

Ms. C. Gansburg

Merav, London UK

Ms. C. German

Shayna, Brooklyn, NY

Rabbi E. Goldstein

Alon, Beit Shemesh, Israel

Rabbi Y. Golomb

Mikhail, Dover, NH

Rabbi M. Griffkin

Boris, Rego Park, NY

Mrs. R. Grunblatt

Silvia, Santa Fe Ciudad, Argentina

Ms. C. Guararie

Rivka, Sydney, Australia

Rabbi L. Gurkov

Avika Yair, Forest Hills, NY

Rabbi M. Hecht

Avraham, Brooklyn, NY

Mr. M. Hershkowitz

Boaz, Detroit, MI

Rabbi M. Hertz

Robert, Casselberry, FL

Rabbi M. Hus

Jehoshua, Hamburg, Germany

Rabbi I. Katri

Abraham, Guatemala

Rabbi M. Katzman

Darren, New Waterford, Nova Scotia

Rabbi L. Krintzman

Adam, Stone Mountain, GA

Rabbi M. Labi

Shlomo, Napoli, Italy

Rabbi L. Laine

Motl, Richmond, BC

Rabbi M. Lapidus

Walter, Mendoza, Argentina

Ms. B. Laskey

Leah, Brooklyn, NY

Ms. C. Levin

Malca, Miami Beach, FL

Rabbi Y. Levine

Hillel, San Bernardino, CA

Rabbi Z. Liberow

Shimon, Kfar Chabad, Israel

Ms. S. Nesenoff

Orly, Brooklyn, NY

Rabbi Y. Ohana

Don, Philadelphia, PA

Rabbi D. Palace

Alexander, Denver, CO

Mr. Levi Paul

Moshe, Palm Coast, FL

Mr. M. Perline

Barry, The Villages, FL

Rabbi Z. Perlow

Marc, Aventura, FL

Mr. Y. Perman

Menachem, Buenos Aires,

Rabbi Y. Piekarski

George, Beverly, MA

Ms. M. Reinitz

Janice, Sacramento, CA

Rabbi R. Rendel

Sako, Costa Mesa, CA

Mrs. M. Reyder

Yocheved, Passaic, NJ

Mr. S. Rochester

Michael, Bala Cynwid, PA

Rabbi Y. Rosen

Avner, Miami Beach, FL

Ms. A. Schwab

Dina, Chicago, IL

Ms. E. Sears

Chaya Malky, Montreal, QC

Mrs. E. Serebrynski

Laura, Jackson, WY

Mr. A. Sheingarten

Daniel, Mexico DF., Mexico

Mr. M. Silber

David, Portland, OR

Ms. S. Smith

Binah, Brooklyn, NY

Ms. L. Solomon

Esther, Brooklyn, NY

Rabbi S. Spielman

Carl, Mesa, AZ

Ms. S. Steinmetz

Liz, S. Monica, CA

Mrs. C. Tawil

Yael, Harnof, Israel

Mr. M. Teitelbaum

Abigdor, Coral Springs, Florida

Ms. M. Tenenbaum

Ilana, Getzville, NY

Ms. M. Tenenbaum

Chana, Chicago, IL

Mr. M. Venkart

Guillermo, Buenos Aires, Argentina

Rabbi I. Zalmanov

Reuvane, Port Hueneme, CA

Rabbi Y. Zaltzman

Shmuel, Philadelphia, PA

Mrs. A. Zelener

Gisela, CABA, Argentina

Rabbi S. Zhelezniak

Maxim, Brest, France

JNET FEATURED MEMBER

NAME: Greg Brown
AGE: 47
LOCATION: Midland, TX
OCCUPATION: Oil trucker and retired law enforcement officer
INTERESTING HOBBY: I like to get out on my motorcycle and take scenic photos. I am also

still a weapons instructor and, when I have the opportunity, go back to Colorado to conduct training classes for law enforcement officers for their weapons qualifications.

I'VE BEEN LEARNING WITH JNET SINCE: July 2013

I HEARD ABOUT JNET VIA: I was told long ago by family that my mother's side is Jewish. I began learning more about Judaism but wanted to know more. Not finding a synagogue or Jewish community in this part of Texas, I started researching on the Internet. After searching several sites, I signed up with JNet for in-depth learning. JNet matched me with a very knowledgeable and insightful Chavrusa, Aaron Deitsch. He has been great at working with me and especially flexible in working around my demanding work schedule.

I am currently learning the deeper significance of the festivals and their observances. This has helped me find my connection with G-d. Specifically, the holiday of Passover has made me feel that I am not alone in the world, and that my life truly has meaning. I am here for a reason.

AN INTERESTING EXPERIENCE I HAD WITH JNET:

Something very meaningful Aaron has taught me is that a mitzvah serves as a connection between the Law Giver — G-d — and myself. I feel that connection when I follow the laws. Having studied about and experienced the festival of Shavuot recently, I felt that the holiday served as a good reminder to me of how the law was given to us, as well as of my connection with G-d.

HEARTWARMING SURPRISES WITH JNET: This year, just before Passover, Aaron sent me shemurah matzah from Israel. Even though I celebrated Passover by myself, I felt that I was not alone.

HIS CHAVRUSAH

HIS CHAVRUSA:
Arki Deitsch
AGE: 52
LOCATION:
Brooklyn, NY
OCCUPATION:
President,
RLSFund.com

“Learning with Greg has made me realize that, though I do not sit and study as frequently as I could, there is still a wealth of knowledge that I have assimilated throughout the years, that he does not yet possess. His insightful questions always lead to more conversation. It amazes me to see how enthusiastic he gets when he hears a small “vort” about an upcoming yom tov or learns how to do a mitzvah. I wish I would have even more time to spend with him. I recommend everyone do this, as well. You can really make a difference in someone's life.

VOLUNTEER TODAY!

Be a part of this incredible shlichus!

www.jnet.org/volunteer or call (718) 467-4400

יש להשתדל לפעול על אחרים כ"ח שבט תשע"ג

כאשר פוגשים יהודי ברחוב - ישאלו אותו אם יש לו כבר שיעור בתורה. אם יש לו כבר שיעור בתורה - צריכים לפעול עליו להוסיף בזה עוד יותר, ומה טוב ומה נעים - לפעול עליו להיות "מגיד שיעור"; ואם ח"ו אין לו עדיין שיעור בתורה - יש להשתדל בדברים היוצאים מן הלב, "בכל לבבך ובכל נפשך", כדי לפעול עליו שיתחיל ללמוד שיעור קבוע בתורה.

ש"פ בראשית תשמ"ה

We Must Seek to Persuade Others *Chof Ches Shvat 5773*

When we meet a fellow Jew, we should ask him if he has already designated a time for Torah study. If yes, we should encourage him to add to that time-and perhaps even give over to others what he studies; if, however, he has not yet set aside such a time, then we must seek to persuade him with heartfelt words, "b'chol l'vov'cha uv'chol nafsh'cha," so that he indeed designates time for Torah study.

SHABBOS BEREISHIS 5745

WHAT OUR VOLUNTEERS ARE SAYING

"I love the JNet learning it adds so much to my week. Thank you for including me in the program."

**CIREL MARASOW,
MONTREAL CANADA**

"Learning chavrusa with JNet is being a very rich experience for me. To be able to touch lives that were deprived of true Judaism and enlighten them with Torah and Mitzvos is something the true purpose of the reason G-d created this world. We will continue to do learn and speed up the coming of Moshiach!!"

YEHUDA SEGALL, BROOKLYN NY

מוקדש
לחיזוק ההתקשרות לנשיאנו
כ"ק אדמו"ר זי"ע

לעילוי נשמת
משה אברהם בן אהרן ליב ע"ה
גלב"ע ביום ו' י"ח סיון ה'תשע"ה
תנצב"ה

Chabad.ORG

JNet is a division of Merkos L'Inyonei Chinuch
and was established with a generous grant from The Rohr Foundation.

This project has been made possible by:

